

La Laborista Esperantisto Arbetar-Esperantisten

Nr 1-2 | September 2015

N-ro 1-2 | Septembro 2015

Tvåspråkig tidning utgiven av SLEA | Dulingva gazeto eldonita de SLEA

Arbetar-Esperantisten

är en tvåspråkig tidning på svenska och esperanto som ges ut av Svenska arbetaresperantoförbundet.

La Laborista Esperantisto

estas dulingva (sveda-Esperanto) membrogazeto de SLEA (Sveda Laborista Esperanto-Asocio).

Redaktionen / La redakcio:

Daniel Sandgren
Marcus Hansson

Retejo:

www.slea.se

SLEA en socialaj komunikiloj:

SLEA havas paĝon ĉe Visaĝlibro

Retpoŝto:

arbetaresperantisten@hotmail.com

La estraro de SLEA:

Prezidanto: Daniel Sandgren

Sekretario: Guy Coste

Kasisto: Marcus Hansson

Ceteraj estraranoj: Soile Lingman
Inga Johansson

SAT-perantino / SAT-kontakt:

Inga Johansson

Retpoŝto: ishim@hotmail.com

Atentu!

Pri la enhavo de

La Laborista Esperantisto respondas la kontribuantoj mem.

Uppmärksamma!

Skribenterna ansvarar själva för sina texter. Det är alltså inte nödvändigtvis SLEAs åsikter som presenteras.

Enhavo

• Gazeta informo	2
• La Internacio	3
• Praktika antirasismo estas nia elekto	4
• La Korto	6
• Årsmötet i Göteborg 2015	7
• Deklaracio de la 88-a SAT-Kongreso	8
• SAT:s 88e kongress	9
• Det ideologiska tankefelet i förhållandet mellan socialism och det internationella språket	10
• Libroservo de SLEA	19
• Lär dig esperanto!	20

Omslagsbilden är gjord av Mattias Elftorp.

Redaktionen tackar alla som på något sätt bidragit till detta nummer. Vi vill även tacka alla som under året skänkt pengar till förbundet!

Org.nummer: 802401-1317

Plusgiro 5 31 60 - 8. (Sv.Arbetaresperantoförb.)

**LASTA DATO POR LA
MANUSKRIPTOJ AL LA SEKVONTA
ELDONO ESTAS 2015-10-18.**

**SISTA DATUM ATT SKICKA IN TEXTER
TILL KOMMANDE NUMMER ÄR
2015-10-18.**

Aper-plano 2015
oktobro, decembro

Adreso de SLEA:
Svenska Arbetaresperantoförbundet
Box 64
563 22 Gränna
Sverige / Svedio

La Internacio

Leviĝu, en mizer' dronanta
Sklavar' malsata de la ter'!
Raci' nin vokas indignanta
Al mortbatalo por liber' .
Malnovan mondon ni detruos
Ĝis fundament' de l'tirani' .
Kaj nian, novan ni konstruos:
Ne nuloj - ĉio estu ni!

Rekantaĵo:

Por finlukto socia
Ni grupiĝu en rond',
Kaj la Internacio
Triumfu en tutmond'!

Ne la cezar', nek dia volo
La savon portos de l'tiran', -
Liberon donos al popolo
Nur ĝia propra forta man' .
Por ke pereu la rabuloj,
Por liberiĝu la spirit'
Varmegan feron la forĝuloj,
Ni forĝu mem sen intermit' .

Por finlukto socia....

Premegas ŝtato laboriston,
Imposto kaj konstituci';
Favoras nur ekspluatiston,
Favoras nur al tirani' .
Sufiĉe da suferricevo.
Laŭ egaleca la leĝar' .
Neniu estas rajt' sen devo.
Nek iu devo sen rajtar' .

Por finlukto socia....

Apoteoze abomenaj
La reĝoj de minar' kaj rel'
Ja estis ĉiam tro senĝenaj
En sia parazita ŝtel' .
En kas' konservis la friponoj
Produktojn niajn de l'labor',
Do per devigo al redonoj
Niaĵon nur ni prenos for.

Por finlukto socia....

Estrar' nin trompis artifice, -
Por ni do - pac'! por ĝi - milit'!
Rompinte, la armeojn strike
Ni lasu l' vicojn sen hezit' .
Insistis niaj kanibaloj,
Ke kuraĝuloj estu ni, -
Do kontraŭ propraj generaloj
Ekpafos baldaŭ la gvardi' .

Por finlukto socia....

SLEA JARKOTIZO / MEDLEMSAVGIFT 2015

- Unuopa membro/Enskild medlem 100:-
- Familia membro/Familjemedlem 30:-

- Ungdomar upp till 20 år, arbetslösa,
studerande och pensionärer 80:-

- Stödmedlemskap för organisationer 200:-

Membriĝu / Bli medlem!

Plusgiro 5 31 60 - 8.
(Sv.Arbeta.Esperanto-förb.)

Praktika antirasismo estas nia elekto

Sindikatisma sekcio de aŭtobusaj laboristoj en Stokholmo

Publikigita lunde 8 de junio 2015 en Stockholms Fria Tidning (tradukis Gunnar Gällmo)

Ni en la Sindikatisma sekcio de aŭtobusaj laboristoj en Stokholmo elektis rifuzi konduki la aŭtobusojn de SL kun la elektopropagando de la Svedidemokratoj. En aŭgusto lastjare, oni taskigis al ni ĉirkaŭiri kun reklamo por la ksenofoba politiko de la Svedidemokratoj. Ni ne akceptis tion, ĉaj multaj el ni aŭtobusŝoforoj, kaj multaj el niaj pasaĝeroj, estas homoj ne bonvenaj en la Svedio de SD. Cetere, la moralofenda mesaĝo kunportus sekurecriskon por ni ŝoforoj. Ni rifuzis konduki la aŭtobusojn, kaj metis ilin en sindikatan blokadon.

Ŝajnas ke multaj opinias ke kontraŭ rasismo, plej bone estas fari nenion. Politikistoj kaj opinikreantoj ripetas ke ni devas oferti al la rasistoj la samajn ludregulojn kiel al demokrataj partioj kaj organizoj. Laŭdire ni refutu iliajn argumentojn, kaj ili montru sian veran vizaĝon kiam ili sidas en la parlamento. Malofte ni aŭdas ke estas nia devo engaĝi nin kaj protesti kontraŭ tiuj, kiuj neniam respektus niajn rajtojn se ili estus permesataj havi la potencon, aŭ ke ni rajtas rifuzi helpi ilian kontraŭhoman tagordon. Iĝis malfacile esti antirasisto. La spaco malgrandiĝis por ni, kiuj opinias ke ĉiuj homoj estas samvaloraj.

Oni postulas ke antirasistoj kondutu bone, kaj ke ni obeu amason da reguloj, dum la rasistoj povas diri praktike ion ajn, se ili nur iom penas esprimi sian malamon per vortoj ne rekte juĝeblaj kiel instigado kontraŭ popolgrupo. Ili rajtas esti ĉie, se nur la malnovaj naziistoj vestas sin civile, aŭ almenaŭ lasas la uniformojn hejme.

Al kio servas ĉiuj tiuj cedoĵoj? Kiam kaj kiel ni haltigu la rasismen? Kion ni ricevas anstataŭe, kiam ni atakas tiujn kiuj malaklamas la rasistojn surstrate, ĉar tiuj ĝenas la kunvenliberecon? Kion ni atingas, kiam ni invitas rasistojn al ĉiu debato, nome de la esprimlibereco, kaj disponigas al ili anonclokojn por ke ili povu disvastigi sian malamon? Kiel oni progresigas la antirasisman laboron se oni al la rasistoj eĉ ne rifuzas la plej altajn postenojn en la parlamento? Antaŭe nenie bonvenaj, la Svedidemokratoj poste celebris unu venkon post la alia. Unue kun ili oni "ekdebatu". Nun kun ili oni "dialogu".

Nun proksimas la granda premio por la rasistoj – kunlaboro kaj do plena establigo kaj normaligo de rasisma politiko. Ĉiuj tiuj cedoĵoj originas en la liberala ideologio, kie la racio estas en la centro, kaj tial oni kredas ke oni povas vekti la racion ĉe la ksenofoboj. Oni kredas ke oni povas forigi rasismen per eduko. Sed rasismo, faŝismo kaj naziismo ne radikas en racio. Ili radikas en niaj sentoj, precipe malamo kaj timo. Rasistoj neniam lasos sin persvadi. Esti faŝisto aŭ naziisto estas engaĝiĝo profunde emocia, ne racia elekto kiu iom erarvojis. Sed la rasismo havas malfortan flankon. Estas penige esti rasisto kiam ĉio kontraŭas. Rasismo estas ideologio por prosperaj tempoj. Dum ni elektas ĉie malfaciligis ilian vojon, ni helpas haltigi la rasismen. Dum ni plifaciligas ilian vojon, ili kreskas. Ni ne akceptas ke nia spaco por protesti kontraŭ rasismo kaj faŝismo ĉiam ŝrumpas. Tial ni elektis agi per rifuzo konduki la aŭtobusojn kun rasisma reklamo.

Ni aŭtobusŝoforoj estas profesia grupo jam elmetita al minacoj. Ne necesas pliaj konfliktfontoj. Ni opiniis ke la SD-reklamo estis danĝera por la personoj kiuj iradis ĉirkaŭ la

aŭtobusoj en la trafiko por fortiri la reklamon. Kaj ni opiniis ke estis malĝuste al ni ŝoforoj, kaj al niaj pasaĝeroj, prezenti la rasisman mesaĝon. Relative malmultaj vojaĝoj ne okazis pro nia blokado. Keolis, kiu estas laboraĉetanto de la koncernataj membroj, nun elektis voki nin al tribunalo kaj postuli cent mil kronojn plus proceskostojn. Tiu entrepreno havas alian opinion ol ni pri kion la leĝo diras pri avertodevo. Ĝi diras ke ni devus antaŭaverti pri la blokado pli frue. Cinika ŝerco, se oni pripensas ke necesis fosanta ĵurnalistiko de la revuo ETC por ke ni ŝoforoj, nur tri tagojn antaŭ ol la reklamo estis metita surloken, entute eksciis ke tio okazos.

Kion ni eksciis per tio? Ho, ke pli gravas ataki "kverelemulojn" kiuj rifuzas enviciĝi, ol rifuzi anonslokojn al rasistoj.

Ke pli gravas sciigi al sendependaj sindikatoj kiu decidis, ol vivi laŭ la valoroj de la entrepreno mem.

Ni ĉiuj ĉiam povas elekti.

La estraro de SL povus elekti ne akcepti rasisman propagandon.

Eble ĝi per tio rompus iun regulon, eble ĝi malhavas enspezojn – sed ĝi povus elekti.

Keolis povus atentigi pri siaj valoroj kaj diri ke ili decidis malakcepti la reklamon pro respekto al siaj kunlaborantoj.

Eble ĝi devus pro tio punpagi, sed ĝi povus elekti.

La sindikato de komunumlaboristoj povus fari pli ol simbolan porprotektan haltigon tuj nuligitan, se ili kuraĝus ne blinde obei la pacdevon, aŭ se ĝi evitus tion per obstrukco, malrapida laborado aŭ aliaj metodoj.

Eble oni pro tio vokus ĝin al tribunalo, sed ĝi povus elekti.

Eble iuj el tiuj aktoroj eĉ estus laŭdataj, se ili havus la kuraĝon diri ke la rasisma reklamo ne estis akceptebla. Bedaŭrinde ni neniam scios tion, ĉar neniuj faris ion. Neniu politikisto, entreprenestraro aŭ sindikato de la Landa Organizo diris ke nun sufiĉas.

Neniu krom ni sindikatismaj aŭtobusŝoforoj.

Kaj nin ne maltrankviligas la vokon de Keolis al tribunalo.

Ni havis kamaradojn murditajn, aŭ mistraktitajn preskaŭ ĝismorte, ĉar ili agis kontraŭ rasismo. Do ni scias kion tio povas kosti.

Sed ni faris nian elekton. Ni respektis la postulojn de niaj konsciencoj al ni mem. Ni povas rigardi nin mem en la spegulo, kaj niajn infanojn en la okuloj. Ni ne retiriĝis ĉifoje, kaj ankaŭ estontece ni neniam retiriĝos antaŭ rasistoj.

La Korto de Kristian Lundberg

Sveda Laborista Esperanto-Asocio en kunlaboro kun Eldona Societo Esperanto nun eldonis La Korto de Kristian Lundberg. La libro estas tradukita el la sveda de Gunnar Gällmo. Originala titolo estas Yarden.

”La Korto” temas pri senŝirmeco kaj travivado, pri la kondiĉoj de la laboro kaj pri mono - haveblo sed ĉefe malhaveblo de mono. Estas ankaŭ rakonto pri la junaĝo de la verkisto en la ombra parto de la socio.

Kaptita en maŝaro de ŝuldoj, Kristian serĉas laboron en la plej multspecaj lokoj. Fine li estas dungata en la haveno de Malmö, en ”La Korto”, inter la homoj pohore dungitaj de laborperanta entrepreno, kun la plej aĉaj laborkondiĉoj. Li movas aŭtojn sub severa kontrolo kaj en ĉiuj veteroj. Malrapide la reveno al la korpa laboro, kiu ekis lian profesion vivon, iĝas vojaĝo reen al la infanaĝo, sed ankaŭ kvitiĝo kun la kondiĉoj de la moderna laborvivo.

Kristian Lundberg faras inversan klasvojaĝon, kie la jaroj ĉefe dediĉitaj al verkado subite ŝajnas interludo. Li reiras al la mondo de kie li unue venis. Ne pro nostalgiaj kaŭzoj, sed ĉar ne troveblas alia solvo.

Apogu nin kaj mendu la libron jam hodiaŭ.

Prezo:

70 kr + sendokosto (85 kr)

Membra prezo: 50 kr + sendokosto (65 kr)

Plusgiro: 5 31 60-8

(Svenska Arbetar Esperanto-förbundet)

La libro ankaŭ estas aĉetebla ĉe:

Svedio: Agera Distribution | www.ageradistribution.net
Bokcafét i Jönköping | www.bokcafet.se
Bokhandeln Info | www.bokhandeln.info
Esperantoförlaget | www.algonet.se/~eldona/

Nederlando: Universala Esperanto Asocio | www.uea.org

Francio: SAT Amikaro | www.esperanto-sat.info

Hispanio: SATeH | www.nodo50.org/esperanto/

Tutmonde: Universala Esperanto Asocio | www.uea.org

Årsmötet i Göteborg 2015-03-28

Den 28 mars höll SLEA sitt årsmöte i Vuxenskolorns lokaler i Göteborg.

Förutom sedvanlig mötesformalia där gamla styrelsen omvaldes så diskuterades nya översättningsprojekt, distribution av boken La Korto, medlemsvärvning och försök till att närvara vid utåtriktade forum som Socialistiskt Forum i Stockholm och att vår nya bok La Korto ska finnas med på esperantobordet under Bokmässan i Göteborg. Mötesprotokoll bifogas till förbundets medlemmar.

Årsmötet 2016 beslutades att hållas i Stockholm.

Efter mötet öppnades dörrarna upp även för icke-medlemmar. Guy Coste höll en kortare föreläsning för de närvarande 15-20 personerna om SLEAs historia och en presentation av boken La Korto av Kristian Lundberg som nyss anlant från tryck. Boken har SLEA gett ut i samarbete med Esperantoförlaget. Det bjöds även på bokbord, kaffe och fika. Dagen avslutades med att vi visade Sam Greens film "The universal language" textad på esperanto.

Deklaracio de la 88-a SAT-Kongreso en Nitro, 2015

La 88-a Kongreso de SAT okazinta en Nitro (Slovakio) de la 8-a ĝis la 15-a de Aŭgusto 2015

- reemfazas la rajton de la homoj el la tuta mondo memstare kaj libere elekti vivi kaj loĝi tie, kie ili naskiĝis aŭ kie ajn estas al ili plej taŭge pro naturmediaj kialoj, profesiaj, politikaj aŭ aliaj bezonoj, konsiderante sennaciece kaj senlandlime siajn proprajn interesojn kaj ankaŭ tiujn de la tuta homaro ;
- alvokas la registarojn respekti la liberon de penso kaj la privatecon kaj postulas la ĉesigon de la kontrolado de ĉia interkomunikado fare de sekretaj kaj nesekretaj agentejoj aŭ de organizoj, kiuj malpermesas liberecon kaj privatecon ;
- instigas ĉiujn en la prijuĝo de ekonomiaj, sociaj aŭ ekologiaj krizoj ĉiam konsideri la klasbatalajn aspektojn, kiuj estas internaciaj, nepre konsiderante la sorton de tiuj, kiuj suferas pro ili, kaj kontraŭi la sintenon de la registaroj, de la dungistaro kaj de aliaj potenculoj;
- sendas siajn plej varmajn kuraĝigojn al la laboristoj kiuj memmastrumas siajn laborejojn, kiel ekzemple FaSinPat en Argentino ;
- konsciante ke perforto estas samtempe necesa kaj nepravigebla salutas la socian revolucion okazantan en la regiono de Kobano ;
- kun granda bedaŭro substrekas la gravecon de la malfacilaĵoj i.a. estigitaj de naciismo kaj kapitalismo, kiujn regule frontas homoj ;
- sekve celas liberajn klerigajn interŝanĝojn por antaŭenigi nian komunan emancipiĝon.

SAT:s 88e kongress i Nitra i Slovakien 2015

Arbetersperantisternas största internationella sammankomst – ägde rum 8-15/8 i Nitra i Slovakien. Den antog följande deklARATION:

”SATs 88e kongress, som sammanträdde i Nitra, Slovakien, 8 till 15 augusti 2015,

- betonar på nytt alla människors rätt i världen att fritt och självständigt välja att leva och bo där de föddes, eller varhelst de finner det lämpligast, av naturmiljömässiga skäl, yrkesmässiga, politiska eller andra behov, med tanke på egna och på hela mänsklighetens intressen, utan hänsyn till nationer och riksgränser,
- uppmanar regeringarna att respektera tankefriheten och privatlivet och kräver ett upphörande av all kommunikationskontroll utförd av hemliga eller icke hemliga instanser, eller av organisationer som förbjuder frihet och privatliv,
- manar alla som har att bedöma ekonomiska, sociala eller ekologiska kriser att alltid betänka klasskampaspekterna, som är internationella, att ovillkorligen betänka ödet för dem som lider av dessa, och att bjuda motstånd mot regeringarnas, arbetsköparnas och andra makt-havares hållning,
- sänder sina varmaste uppmuntranen åt de arbetare som själva förvaltar sina arbetsplatser, till exempel FaSinPat i Argentina,
- är medveten om att våld är samtidigt nödvändigt och oförsvarbart, och hälsar den sociala revolution som äger rum i Kobanregionen,
- understryker med starkt beklagande betydelsen av de svårigheter som förorsakas av bland annat nationalism och kapitalism, som människor regelbundet ställs inför,
- och har därför som mål fria bildningsutbyten för att främja vår gemensamma frigörelse.”

Översatt av Gunnar Gällmo

Från <http://metrobloggen.se/esperanto/>

Det ideologiska tankefelet i förhållandet mellan socialism och det internationella språket.

Det var temat vid ett seminarium organiserat den 20 okt. 2001 av esperantoklubben ”La Progreso” i Gent, Belgien. Den belgiska författaren av spansk härkomst, Alberto Fernández, som behandlat arbetaresperantisternas rörelse, framförde en mycket förtjänstfull föreläsning, i vilken han konstaterade den negativa hållningen till esperanto från de ledande socialistiska teoretikerna. Hans föreläsning presenterar vi nu här:

(OBS!: I följande text förekommer ibland uttrycket ”Internationellt Språk” med stor bokstav, ibland ”internationellt språk” med liten bokstav. Med stor bokstav inbegripes och understrykes att det handlar om idén, begreppet eller principen av ett gemensamt, neutralt konstruerat internationellt språk.)

Till att börja med vill jag berätta följande: Strax efter andra världskriget, 1947 (jag var då 17 år), upptäckte jag händelsevis esperanto och började genast lära mig språket med stor iver. Idén om ett Internationellt Språk var för mig något storslaget. Vid samma tid blev jag medlem i den lokala socialistiska ungdomsrörelsen.

En dag mötte jag en av de nationella ledarna för denna rörelse. Han var en människa med gott rykte och han informerade mig om ett snart kommande internationellt möte för socialistiska ungdomar. Jag sa då med naiv entusiasm: ” Bra! Det kommer att bli ett utmärkt tillfälle att propagera för esperanto” Hur reagerade han? Först skrattade han högt. Efteråt svarade han mycket allvarligt: ”esperanto är en dålig sak”

Jag blev stum. Nästan som om blixten träffat mig. Och jag förstod ingenting: hur kan ett språk för internationell kommunikation, ett språk för att underlätta kontakter mellan folken, ett språk kapabelt att bilda arbetarklassen, ett språk till att motarbeta chauvinism, hur skulle ett sådant språk, i huvudet på en seriös och kompetent socialist, kunna vara något dåligt?

Under de följande åren, när jag undan för undan lärde känna esperantorörelsen och huvudsakligen när jag blev något aktiv i arbetarnas esperantorörelse, kom jag ofta ihåg denna händelse och jag blev övertygad om, att denna människa antagligen var felinformerad eller illvilligt informerad av någon fanatiker, eller att han var ett offer för fördomar. Eller var han kanske bara skeptisk och ansåg esperanto vara en naiv utopi. Men jag erfor även att han inte var ensam bland ledare och ansvariga i den lokala och nationella socialistiska rörelsen om att visa ointresse och oförståelse för arbetaresperantismen. Detta kan verka egendomligt emedan det ju existerar flera gemensamma kännetecken mellan ena sidan, den grundläggande socialistiska ideologin och, andra sidan, principen om ett Internationellt Språk och dess betydelse för arbetaresperantisterna.

Här några exempel på dessa gemensamma kännetecken:

- För det första, i båda lever internationella idéer om att förena arbetarna i världen.
- För det andra, socialism är bunden till en vetenskaplig planering av samhället, och

esperanto, som ett konstruerat språk, överensstämmer bra med denna uppfattning.

- För det tredje, ett gemensamt internationellt språk, som esperanto, undergräver på något vis den nationella lojaliteten, alltså chauvinismen som själv göder militarism och kapitalism två fiender till socialism.

- För det fjärde, den praktiska användningen av esperanto är viktig för skolningen av arbetare, alltså, för deras frigörelse, vilken socialismen på samma vis eftersträvar.(1)

Följaktligen, den socialistiska ideologin överensstämmer i princip mycket väl med den demokratiska andemeningen i esperanto. Varifrån kommer denna oförståelse mellan dem?

Vad är det som i grund och botten gnisslar?

Är det de ofta förekommande mindre lämpliga presentationerna eller informationerna från den esperantistiska miljön som är förklaringen till detta? Eller är det de ofta förekommande fördomarna och skepticiseringen från den så kallade övriga världen?

Säkerligen är det otvivelaktigt båda dessa faktorer som inverkar men i detta fall är det något mycket viktigare än något annat, något principiellt nämligen att det i den allmänna marxistiska ideologin saknas en positiv hållning till ett Internationellt Språk.(2)

Med andra ord, den officiella doktrinen från de ledande marxistiska teoretikerna är på inget vis positivt inställd till idén om ett Internationellt Språk i allmänhet och dess konkreta form i språket esperanto. Jag tillstår att endast för ett tiotal år sedan blev jag medveten om det och förstod konsekvenserna.

Låt oss nu kortfattat undersöka detta närmare.

Till att börja med bör vi veta att i den ”utopiska socialismens epok” idén om ett ”världsspråk” eller ”universellt språk” tillhörde de dimmiga begreppen om ett kommande socialistiskt samhälle.

En av denna tids mest inflytelserika gestalter var den politiska filosofen och berömda franska anarkisten Pierre Joseph Proudhon (1809-1864) som t.o.m. fantiserade om något ”langue universelle” (universellt språk).(3)

Samtida med Proudhon var Karl Marx (1818 - 1883), den huvudsakliga grundaren av den ”vetenskapliga socialismen”, ”marxismen”.

Marx var inte endast filosof utan även en radikal ekonom och revolutionär ledare, med klara, grundligt utarbetade uppfattningar om samhällsutvecklingen. Alltså bör vi inte förundra oss över att han skarpt kritiserade Proudhons utopier och t.o.m. förlöjligade hans dilettantmässiga bemödanden om ett ”universellt språk”.(4)

I Marx omfattande författarskap finner man knappast något omnämnande av eller anspelning på önskvärdheten av ett gemensamt Internationellt Språk, som skulle vara en eventuell sammanhållande länk mellan arbetarrörelserna i olika länder (5) som fr.o.m. 1864 försökte samarbeta internationellt i ”Internationella Arbetar Associationen” vilken historiker nu kallar ”Första Internationalen” (ty efteråt kom också den Andra -, Tredje - och Fjärde Internationalen).

På samma sätt som Proudhon levde även Marx i en epok före tillkomsten av ett praktiskt fungerande internationellt språk som esperanto. Detta gäller inte för de marxistiskt inspirerade ideologerna, vilka jag nu kort kommer att presentera.

Lenin (täcknamn för Vladimir Iljij Uljanov) (1870 - 1924), grundaren av det Bolsjevikiska Partiet, Sovjetunionen och den Tredje Internationalen, var inte endast en framgångsrik

revolutionär ledare utan bidrag även verksamt vid skapandet av den socialistiska teorin, den så kallade ”leninismen”. Hur förhöll sig Lenin till idén om ett Internationellt Språk i allmänhet, och till esperanto i synnerhet? Det finns en hörsägen om att Lenin var gynnsamt inställd till idén om ett Internationellt Språk, t.o.m. att han kunde esperanto, men det är troligen ren fantasi. Man känner faktiskt inte till något dokument i vilket Lenin klart uttalar sig för eller mot idén om ett Internationellt Språk. (6)

Han intresserade sig alltså inte aktivt för problemet. Vi kan t.o.m. dra den slutsatsen att han var motståndare till idén ty, när Stockholms borgmästare (Carl Lindhagen) år 1918 frågade honom om den sovjetiska regeringen skulle vara beredd att ansluta sig till en internationell konvention om att införa ett världsspråk i alla skolor, (i detta fall handlade det om esperanto), svarade Lenin lakoniskt:

”Vi har redan tre världsspråk och ryska kommer att bli det fjärde!” (7)

De tre världsspråken var då engelska, franska och tyska eller spanska.

Jag måste likväl påvisa ett viktigt begrepp i Lenins uppfattningar, nämligen hans princip om jämlikhet, språklig och kulturell, för alla nationer och folk i den vidsträckta Sovjetunionen.

Inget privilegium för något språk eller nation. (8)

Det var en politisk uppfattning som legitimerade existensen av en progressiv arbetar-esperantorörelse i den unga Sovjetunionen och som tillät dess anmärkningsvärda tillväxt under 20- och början av 30-talet.

Efter Lenins död 1924, övertog Stalin (täcknamn för Josef Djugasjvili) (1879 - 1953) ledningen av Sovjetunionen.

Som vi vet var Stalin Sovjetunionens diktatoriska statschef och världskommunismens främsta ledare under nästan 30 år. Under 1937 - 38 inträffade i Sovjetunionen enligt order från Stalin den så kallade ”Stora Utrensningen”, med hundratusenden, möjligen miljoner dödsoffer enligt olika källor. I denna tragedi försvann även nästan hela esperantorörelsen. Men varför blev esperantisterna eliminerade? Svaret är naturligtvis mer komplext och nyanserat än vad jag nu kommer att skissera. (9)

Den ”Stora Utrensningen” syftade till att ge Stalin den absoluta makten över alla statens strukturer. Detta innebar att det Kommunistiska Partiet måste ha ett rigoröst monopol på att informera.

Esperantister kunde, genom sina många utländska kontakter, bryta detta informations-monopol. Följaktligen var de farliga och måste därför försvinna. Men en annan faktor var ett ytterligare motiv för att tysta esperantorörelsen under denna epok. I början av 30-talet hade skapats en mycket stark, central statsmakt i Sovjetunionen, med ryskan som officiellt språk för hela landet. Följaktligen gällde inte längre Lenins princip att i en socialistisk stat skall alla dess språk ha samma rättigheter. I denna atmosfär av rysk chauvinism blev den sovjetiska esperantorörelsens ideologiska bas obekvämt och varje agerande för esperanto suspekt. Men också de sovjetiska esperantisternas traditionella internationalism blev plötsligt lika misstänkt efter det att i Sovjetunionen under denna period, det definitivt beslutats att inte exportera revolutionen till andra länder utan att först bygga ett socialistiskt samhälle i själva Sovjetunionen.

Det kan verka egendomligt att Stalin, i sin teoretiska medverkan till marxismen, också uttryckte sig om det språkliga problemet i det framtida världsomfattande socialistiska samhället.

Vi kan på följande sätt sammanfatta hans ståndpunkt:(10)

Före 1930 menade Stalin att i kommunismens epok kommer de nationella språken att sammansmälta till ett gemensamt språk, alltså till ”något nytt”. Det var i överensstämmelse med den då ledande lingvistiska skolan i Sovjetunionen - och relativt gynnsamt för idén om ett konstruerat internationellt språk.

1950 var han mer imperialistiskt inriktad och deklarerade att när två språk korsar varandra, blir resultatet en segrare, vilken behåller sin grammatik och sitt basordförråd medan det andra språket undan för undan dör ut. Med denna uppfattning finns det givetvis inte längre plats för idén om ett gemensamt Internationellt språk.

Detta angående Stalin. Nu följer två andra mycket inflytelserika marxister.

Före första världskriget var Karl Kautsky (1854 - 1938) den ledande tyska socialdemokratiska teoretikern. Han populariserade vitt och brett de marxistiska idéerna men var samtidigt mycket skeptisk till den bolsjevikiska revolutionen i Ryssland. Kautsky var den förste som tog upp frågan om ett världsspråk i den marxistiska teorin. (11)

Av en tillfällighet råkade han göra det år 1887, det var det året när Zamenhof (skaparen av esperanto) publicerade sitt förslag till ett Internationellt Språk.

Vad sade Kautsky då? Väsentligen lämnade han idén om ett övernationellt, universellt språk som ju var ett arv från den utopiska socialismen och uteslöt samtidigt möjligheten att skapa språklig enhet medelst ett konstgjort språk. Han menade vidare, att små språks försvinnande är ett oundvikligt resultat av det ekonomiska framåtskridandet. Faktiskt visade Kautskys ortodoxa marxistiska teori ingen förståelse för små nationers aspirationer. Kautsky var mycket inflytelserik och man kan betrakta hans synpunkt som bas för marxisters väsentligen negativa hållning i frågan om ett neutralt Internationellt Språk.

Trettio år efteråt, 1918, tog italienaren Antonio Gramsci (1891 - 1938) upp Kautskys teser och kritiserade uttryckligen och fördömde hårt esperanto. (12)

Gramsci var en verkligt originell och mångsidig marxistisk teoretiker med internationell ryktbarhet och en av grundarna av Kommunistiska Partiet i Italien. Han menade, att en ”seriös” marxist inte bör intressera sig för esperanto emedan - jag resumerar något grovt - esperanto är före sin tid, odugligt och t.o.m. ej behövt.

Före sin tid, emedan esperanto har relationer till utopier från en förgången tid och det syftar till att redan nu lösa problemet med flerspråkighet, vilket faktiskt är ett utopiskt språng in i en avlägsen framtid.

- Odugligt, emedan esperanto är helt konstgjort, alltså ”mekaniskt”, inte har någon historisk tradition, varken litteratur eller subtil uttrycksmöjlighet och därför kan det inte lyckas.

-Obehövt, emedan Gramsci ser något existerande språk som det ”segrande” i framtiden men vägrar att tillskriva esperanto ens rollen av ett hjälpspråk i nutiden, vidare obehövt emedan - liksom Kautsky - Gramsci negligerar de små nationernas aspirationer och inspirerad av den intellektuella elitismen, t.o.m. menar att de lägre folklagren inte har så stora behov av internationella kontakter.

Vi kan sammanfatta denna snabba överblick med att konstatera att de ledande marxistiska teoretikerna inte på något vis gynnar idén om något ”före sin tid” Internationellt Språk generellt, ej heller idén om ett ”nutida” konstgjort esperanto. Denna de högsta marxistiska auktoriteternas i grunden negativa hållning var naturligtvis ett allvarligt handikapp för esperantos utbredning i arbetarkretsar. Likväl, i arbetarrörelsens mellanskikt har detta

avståndstagande från esperanto inte varit allmänt och, när det har manifesterat sig, har det varit mer pragmatiskt än principiellt. T.o.m. hördes gynnsamma röster även från ansedda ledare.

Jag skall nämna endast två exempel där anhängare och motståndare möttes offentligt.

1907 ägde en Internationell Socialistisk Kongress rum i Stuttgart. (13)

Två franska socialister - en av dem var den kända vältalaren Jean Jaurés - lade ett förslag till dagordningen, att esperanto bör användas i de officiella dokumenten vid den Internationella Socialistiska Byrån i Bryssel.

Detta relativt blygsamma förslag blev ett fiasko, huvudsakligen på grund av kraftigt motstånd från en tysk socialdemokrat.

För övrigt blev detta avslag svårsmält för socialdemokrater i esperantovärlden och några av dem - bland dessa den dåvarande esperantopionjären Edmond Privat - protesterade i ett öppet brev i vilket de underströk kontrasten mellan socialisters principiella internationalism och deras faktiska agerande. En fruktlös protest. (14)

Ett andra exempel, även det från 1907, handlar om den första Internationella Anarkistiska Kongressen som då ägde rum i Amsterdam. (15)

En av de ledande deltagarna var den belgiska anarkistiska aktivisten Emile Chapelier, född 1870. Chapelier var samtidigt en aktiv esperantist, bl. a. medarbetare i "Internacia Socia Revuo" och författare till flera studier om förhållandet mellan anarkism och det internationella språket. Till kongressen hade Chapelier iordningställt en detaljerad rapport om esperantos väsen, nytta och framtidsutsikter.

Men på grund av manipulationer i dagordningen fick han inte framlägga denna rapport. Dessutom, föreslog Chapelier tillsammans med den italienska anarkistiska veteranen Errico Malatesta, till kongressen en resolution inte bara för att sporra anarkisterna, åtminstone de mest aktiva, att lära sig esperanto men också kräva att den Anarkistiska Internationalen skulle använda esperanto som arbetsspråk. Denna resolution avslogs. Kongressen visade sig mer pragmatisk än idealistisk och accepterade en annan resolution som "uppmanar varje kamrat att lära sig åtminstone ett levande språk".

Och likväl, trots avsaknaden av ideologiskt stöd i den marxistiska idéströmmen har esperanto redan i början av 1900-talet tvekande spritts i arbetarkretsar. Upplysta, idealistiskt orienterade människor kände intuitivt att ett Internationellt Språk är en oundviklig del av ett framtida socialistiskt samhälle. De förstod även, att ett praktiskt nyttjande av esperanto kommer att ge arbetarrörelsens internationella anspråk en mer konkret innebörd.

För dem är uppmaningen "Proletärer i alla länder, förenen eder!" inte en innehållslös slogan, utan något verkligt eftersträvansvärt.

De första grupperna av arbetaresperantister var mycket kamplystna.

För att konstatera det räcker det med att till exempel läsa "Internacia asocio Paco - Libereco"s (Internationella Förbundet Fred - Frihets) program. Det var det första proletära internationella esperantoförbundet, grundat 1906. Här är dess program:

- Att kämpa, med publikationer, mot Armé och Militarism, Kapitalism, Alkoholism, mot dogmer och fördomar som hindrar förbättringar av samhällslivet.
- Att propagera för det internationella språket esperanto bland fritänkare, internationalister,

socialister och anarkister.

- Att sprida bland esperantister antimilitarismens, socialismens och anarkismens tankeström. (16)

Denna revolutionära iver blev t.o.m. ännu ambitiösare 1910, när samma förbund under det nya namnet "Liberiga Stelo" (Befriande Stjärna), på följande sätt anpassade sitt program: "Kämpa mot Alkoholism" blev "Kämpa mot Religion" (vilket för övrigt inte är lättare) och det blygsamma "förbättring av samhällslivet" blev radikalt ändrat till "Det kapitalistiska samhällets störtande". (17)

Kanske kan vi numera driva gäck med detta programs kamplystna patos, men det var helt i överensstämmelse med idévärlden hos den dåtida arbetarklassen som mestadels levde under eländiga förhållanden.

Som vi ser, det internationella språket esperanto betraktades här som ett instrument för att uppnå ett socialt ideal. Detta sammanfattades mycket klart och nyktert av det Tjeckoslovakiska "Arbetar Esperantist-Förbundet" i en principdeklaration och 1912 definierade detta förbunds tidskrift "Kulturo" dess ideologi på följande sätt :

- Främst är vi socialister, endast därefter esperantister. Vårt huvudmål är den praktiska användningen av esperanto i den internationella socialismens tjänst.

En esperantists politiska och kulturella förhållningssätt kan inte vara en oviktig sak utan den sanna esperantismen - som en mogen idé - måste vara en del av varje framstegsvänlig människas tankesätt, antiklerikalt, antinationalistiskt, antimilitaristiskt och socialistiskt.

- För oss är det internationella språket ett redskap för att uppnå våra ideal, inte ett mål. (18)

Denna principdeklaration betonar något mycket viktigt, nämligen att ett Internationellt Språk är en väsentlig del av en framstegsvänlig världsuppfattning, att ett Internationellt Språk inte framgångsrikt kan blomma ut i vilken slags värld som helst.

De här uppfattningarna om det Internationella Språkets roll och betydelse började i olika varianter spira i arbetarkretsar före det första världskriget. De var idébakgrunden till den starka arbetar-esperanto-rörelsens växt och blomning mellan de båda världskrigen, parallellt, med den så kallade "neutrala" esperantorörelsen.

Under samma epok inte bara åtnjöt SAT - Sennacieca Asocio Tutmonda - sin höjdpunkt utan genomlevde också skarpa ideologiska konflikter mellan sina olika fraktioner, resulterande i splittrade internationella organisationer för i tur och ordning anarkister, kommunister och socialister.

Men denna mycket intressanta period omfattas inte av min föreläsning, ej heller de tragiska händelserna när arbetaresperantismen brutalt undertrycktes i Nazityskland eller tyst kvävdes i Sovjetunionen under Stalin.

Min föreläsning behandlar heller inte arbetaresperantismens ideologiska urartning och näst intill försvinnande efter andra världskriget.

Från denna tumultartade epok mellan de båda världskrigen vill jag likväl framhålla två intressanta idéer. De får bli min sammanfattande slutsats.

Den första idén är ett uttalande av den franska författaren och revolutionären Henri Barbusse (1873 - 1935). 1922 utkom SAT-broschyren "For la Neŭtralismon! (Bort med Neutralismen!)", författad av Eugene Lanti, grundaren av SAT, för att argumentera för

existensberättigandet i en arbetaresperantorörelse, skild från den ”neutrala” rörelsen. På denna broschyrs titelblad finns följande citat av Barbusse :

” De borgerliga och mondäna esperantisterna kommer att bli mer och mer förundrade och förskräckta av allt som kan komma från denna talisman : ett instrument som ger alla slags människor möjligheten att förstå varandra”. (19)

Barbusse var inte esperantist, endast sympatisör, men - om vi glömmer den bombastiska tonen i hans ord, han förstod klart att det fulla världsomfattande bruket av ett neutralt internationellt språk kommer att få mycket djupgående konsekvenser inte bara på den internationella nivån utan även inuti samhället.

Konsekvenser som en icke samhällsengagerad esperantist knappast är medveten om.

Konsekvenser som direkt hotar en konservativ världsbild.

Kommer de nu världsvitt använda språken att i framtiden åtnjuta samma privilegier som nu?

Kommer inte deras kulturella och ekonomiska tryck på den övriga världen att förminska?

Dessutom, chauvinism och extrem nationalism - riskerar inte de att förlora sina råaste former? Och när bredare folklager kommer att disponera över ett praktiskt internationellt kommunikationsmedel, blir inte det ett steg mot ytterligare demokrati?

Kommer det inte att erodera den kulturella elitismen hos vissa intellektuella? Eller?

Det räcker : Ett internationellt språk, som esperanto är på inget sätt en oskyldig hobby!

Det har förmågan att grundligt påverka vår världsbild. Som ett exempel, detta förstod de tyska nazisterna mycket klart när de år 1936 officiellt förbjöd esperanto med argumentet att, ” ett internationellt blandat språk står i motsättning till nazismens grundläggande uppfattningar.” (20)

Med andra ord :

Ett Internationellt Språk är ideologiskt mycket belastat, djupast är det inte något neutralt! Vi bör likväl förstå, att denna ideologiska bakgrund är relativ och beror på den roll vilken man vill tillskriva det Internationell Språket, både i nutiden och i framtiden.

Ju mer ambitiös denna roll är, desto tyngre väger den ideologiska sidan av det Internationella Språket och desto mer idémässigt motstånd kommer det att möta utifrån.

Den andra intressanta idén jag omnämnde är på något sätt ett komplement till den första. Den uttrycktes, i början av trettioalet, av österrikaren Franz Jonas (1899-1974).

Jonas var då den främsta ledaren för de väl organiserade arbetaresperantisterna i österrike.

Dessutom var han en stark personlighet, politiskt aktiv och efter andra världskriget blev han socialistisk borgmästare i Wien och efteråt, från 1965 till 1974 t.o.m. österrikes president.

År 1933, när SAT genomgick en ideologisk kris på grund av att de ortodoxa kommunisterna lämnade SAT, menade Jonas att närvaron av socialister i SAT inte längre var meningsfull och han beslöt skapa en egen organisation, nämligen ISE, en ”International av Socialistiska Esperantister”. Med denna organisation hoppades han kunna bättre påverka den ”Andra Internationalen” (av socialister) till att stödja och bruka esperanto. (21)

Här är kärnan i hans resonemang :

Socialism behöver ovillkorligen ett Internationellt Språk, emedan socialism är endast möjlig att förverkliga internationellt. (22)

Övertygelsen att socialism endast är möjlig att förverkliga internationellt, är enligt min uppfattning i grunden rätt, men den berör inte direkt vårt tema.

Slutsatsen att en internationell socialism ovillkorligen behöver ett Internationellt Språk är helt logisk, eftersom utan ett gemensamt Internationellt Språk skulle en sådan internationell ordning bevara en kulturell diskriminering, alltså icke likvärdiga folk, följaktligen frön till chauvinism - och då är det inte längre någon socialism.

Ett Internationellt Språk är väsentligt för att införa en mer demokratisk grund för internationella relationer. För övrigt, vilken som helst progressiv världsuppfattning som syftar till att bygga en värld mer rättvis för alla, är knappast möjlig att förverkliga om den inte innehåller ett positivt närmande till idén om och förverkligandet av ett Internationellt Språk. De båda är samankopplade. De behöver varandra.

* * * * Noteringarna här nedan visar källorna till fakta och citat i föreläsningen. Exempel, (7) Lins (1990) s. 338; betyder, att källan för 7 finns på sidan 338 i verket från 1990 av Lins, enligt "En kortfattad bibliografi".

Forster (1982) s 188 ; (12) Lins (1987) s s 34,39 och

Lins (1990) s s 316-323; Lins (1990) s 332 och

Lins (1990) s 320; Blanke (1990) s s 536,538

R. tkai (1978) s 23; (13) Lins (1987) s 32 och

Lins (1987) s 38; Lins (1990) s 55;

Podkaminer (1978) s 38; (14) de Bruin (1936) s s 30-31;

Lins (1990) s 338; (15) Moulaert (1995) s s 289,295;

Podkaminer (1978) s 42; (16) de Bruin (1936) s 21;

Lins (1990) s s 383-403; (17) de Bruin (1936) s 22;

Lins (1990) s 450 och (18) de Bruin (1936) s s 7-8;

Duc Goninaz (1993) s 2; (19) Lanti (1922) s. 1;

Lins (1987) s s 38-39 och (20) Lins (1990) s 119;

Lins (1990) s 326; (21) Lins (1990) s 276;

En kortfattad bibliografi : (22) Borsboom (1976) s 117.

Den här bibliografin innehåller endast verken eller artiklarna ur vilka föreläsningen hämtat fakta och citat.

BLANKE, Detlev (red) (1978) - "Socipolitikaj aspektoj de la Esperanto-movado", (Samhällspolitiska aspekter p Esperanto-rörelsen). Budapest: Ungerska Esperanto-Förbundet, 228 s. (innehåller ett tiotal studier av sex olika författare).

BLANKE, D. (1990) - "Lerni el la historio" (Lära av historien). Kommentarer s s 532-543 i och om boken "La danĝera lingvo" (Det farliga språket) av U.Lins.

BORSBOOM, Eduard (1976) - "Vivo de Lanti", Paris: SAT 273 s.

de BRUIN, Gerrit Paulus (1936) "Laborista Esperanto-movado antaŭ la mondmilito" (Arbetarnas Esperanto-rörelse före världskriget) (det första).

DUC GONINAZ, Michel (red) (1987) "Studioj pri la Internacia Lingvo" (Studier om det Internationella Spåket), Gent: AIMAV 155 s (nio olika författare, Esperanto - Engelska - Franska - Tyska.

DUC GONINAZ, Michel (1993) - "La lecionoj de "La danĝera lingvo" (Lärdo- marna från "det farliga språket") ur "Sennacieca Revuo" 1993, Paris : SAT.

FORSTER, Peter G. (1982) - "The Esperanto Movement" The Hague - Paris - New York . Mouton Publ. ss14,413 (spec. kapit. "Socialism and Esperanto".

LANTI, Eugene (1922) "For la Neutralismon!" (Bort med Neutralismen!) 2. utg. 1928, Paris: SAT, 32 s.

LINS, Ulrich (1987) - Marxismus und Internationale Sprache, i Studoj pri la Internacia Lingvo, (se Duc Goninaz 1987). (Studier om det Int. Sprket).

LINS, Ulrich (1990) - "La danĝera lingvo", studier om förföljelserna mot Esperanto, 2. utg., Moskva: Progreso: 568 s.

MOULAERT, Jan (1995) - "Rood en Zwart" "De anarchistische beweging in Belgie 1880 - 1914". Leuven: Davidsfonds 462 s.

PODKAMINER, Semjon - "Lenin kaj Esperanto" (i "Socipolitikaj aspektoj" se hos Blanke 1978).

RĭTKAI, ĵrp·d (1978) - "Socialismaj teorioj kaj la internacia laborista asocio pri la universala lingvo". (Socialistiska teorier och den internationella arbetarrörelsen om det universella språket). (i "Socipolitikaj aspektoj" se hos Blanke 1978).

Vem är Alberto Fernández?

Alberto Fernández föddes i Spanien (1930) men 1937, under det spanska inbördeskriget, gick han i exil och ödet förde honom till Gent (Belgien) där han studerade till ingenjör. Som sextonåring självstuderade han ytligt esperanto, men mer inträngande fr.o.m. 1960, i samband med SAT-kongressen i Gent. Mellan 1960 och 1980 var han aktiv hos Arbetar-Esperantisterna i Gent och var medlem i SAT och Mondpaca Esperantista Movado (MEM) (Esperantisternas Världsfreds-rörelse). år 1971 utkom på "Stafeto"-förlaget hans originalverk "Senĝenaj dialogoj" (Otvungna dialoger) en populärvetenskaplig undersökning av fundamentala frågor. Under ett tiotal år samarbetade han med den esperantospråkiga tidningen "Heroldo de Esperanto" som recensent, och som författare under rubriken "Scienco Aktuala" (Aktuell Vetenskap) och som redaktör av ett flertal "Sciencaj Suplementoj". (Vetenskapliga Supplement). Under detta forskningsarbete gjorde det internationella språkets vikt och ideologiska betydelse stort intryck på honom - och det sporrade honom att delta med föreläsningen denna studiedag. (2001 - 10 - 20).

Denna text är översatt av Svenska arbetaresperantoförbundet

Vad är SAT?

SAT är en partipolitisk obunden världsorganisation som använder det Internationella Språket esperanto som arbetsspråk.

SAT är en kultur- och bildningsorganisation vars medlemmar är toleranta i förhållandet till politiska och filosofiska skolor och system på vilka olika arbetarorganisationer, partier och fackföreningar stöder sig.

Libroservo de SLEA

Libroj

7000 tagoj en Siberio de Karlo Ŝtajner	80:-
Ĉu sekso subfosas? de Paŭlo Popo	75:-
Doktor Zamenhof och det internationella språket av L. Nordenstorm & C. Lörnemark.	50:-
Esperanto...över 50 miljoner träffar av Lars Forsman	150:-
Kompendio de la kapitalo de Karlo Markso de Carlo Cafiero	100:-
La danĝera lingvo – Studo pri la persekutoj kontraŭ Esperanto de Ulrich Lins	120:-
La Korto de Kristian Lundberg	70:-
La Itala socialismo kaj Esperanto de Gramski.	50:-
La liberecana socio de Georg Bastien	10:-
La minuto preskribita por la sturmo de Jerome Leroy	150:-
La Pariza komunumo de 1871.	50:-
La ŝtona urbo de Anna Löwenstein	200:-
Historio de SAT 1921-1952	20:-
Memorindaj Anarkiistoj kaj Anarkiisma Esperantismo de Federica Montseny kaj Dolors Marin	80:-
Mortopuno - faktoj kaj dokumentoj	80:-
SLEA kantaro	5:-
Songoj de kristalo. Arko 2064 de Jerom Leroy.	50:-
Sveda laborista movado av Tage Lindblom (1947)	10:-
Tertrema katastrofo de Japanio de Jasuo Hori.	140:-
Vivbruligita (honorkrimo) de Suad	90:-
Vualo de l' silento de Ĝura	80:-

Lernolibroj

EPoGo Esperanto por gimnazianoj Textbok av C. Lörnemark, L. Forsman, K. Randeheð & F. Wedlin	150:-
EPoGo Esperanto por gimnazianoj Övningsbok av C. Lörnemark, L. Forsman, K. Randeheð & F. Wedlin	150:-
Esperanto direkt av Stano Marček	90:-

Filmoj

Esperanto DVD de Dominiko Gaŭtiero	160:-
The Universal Language / La universala lingvo DVD - Sam Green	140:-

Por pli da informo vizitu www.slea.se | För mer information besök www.slea.se

**Sendu mendojn al la retpoŝtadreso aŭ al la adreso de SLEA sube:
Beställningar skickas till epostadressen eller postboxen nedan:**

Retpoŝto:

slea.smolando@hotmail.com

Adreso de SLEA:

Svenska ArbetarEsperantoFörbundet
Box 64
563 22 Gränna
Sverige / Svedio

Afrankoj aldoniĝas je sendo de
libroj/broŝuroj.

Plusgiro: 53160-8
(Sv.Arbet.Esperanto.förb.)

ESPERANTISTEN

LÄR DIG ESPERANTO!

Esperanto är ett planspråk vars främsta syfte är att underlätta kommunikationen för människor med olika språkbakgrund. Detta "brospråk" är relativt lätt att lära sig på grund av sin regelbundenhet och flexibilitet. Då esperanto inte tillhör någon nation eller något folk är det även mer rättvist att använda än de nationella språken.

ETT FUNGERANDE SPRÅK!

Ett språk dugligt för alla ändamål kan endast uppkomma ur en kollektiv process. Esperanto tillhör och formas av sina användare. Esperanto har använts i över 100 år och används idag i växande omfattning på internet. Dess användare finns idag i hela världen.

FÖR DEMOKRATISK KOMMUNIKATION!

Alla som har erfarenhet av internationell kommunikation vet att språket kan vara ett hinder, men med hjälp av esperanto kan vi umgås som jämlikar.

GÅ MED I SLEA!

Svenska arbetaresperantoförbundet SLEA (Sveda Laborista Esperanto-Asocio) arbetar för att sprida det internationella språket esperanto inom arbetarrörelsen och bland dess sympatisörer. SLEA tillhandahåller kontakter, bildnings- och propagandamaterial. SLEA betraktar esperanto som ett användbart verktyg i kampen för en klasslös värld.

Hemsida:
www.slea.se

Epost:
arbetersperantisten@hotmail.com

Plusgiro: 5 31 60 - 8.

Adress:
Svenska ArbetarEsperantoFörbundet
Box 64
563 22 Gränna
Sverige | Svedio

MEDLEMSAVGIFT 2015

- Enskild medlem 100:-
- Familjemedlem 30:-
- Ungdomar upp till 20 år, arbetslösa, studerande och pensionärer 80:-
- Stödmedlemskap för organisationer 200:-

